

Slotrit 2012

door Rein - 17 november 2012

Dankzij een aantal trouwe leden waren we weer in staat om een fraaie slotrit te organiseren. Ook de weergoden waren ons goedgezind. De zon heeft zich laten zien en wist de temperatuur tot een aangename 9 graden te laten klimmen.

Dat maakte de rit naar Ermelo toe niet onaangenaam. Jammer dat je in oktober toch nog tussen de files door moet manoeuvreren.

Desondanks mooi op tijd in Ermelo. Koffie en gebak stonden klaar bij de Dorpskamer. En er waren ook al een paar motards aanwezig.

Er is belangstelling voor onze club. Dat blijkt niet alleen uit de aanmeldingen die we ieder jaar weer krijgen maar er is zelfs journalistieke belangstelling. Het blad van Motoport doet in iedere aflevering verslag van een motorclub en dit keer zijn wij in de belangstelling. Daarom is Peter Aansorgh aanwezig, hij gaat een mooi verhaal schrijven. We kijken ernaar uit hoe wij geportretteerd worden.

verzamelen bij De Dorpskamer in Ermelo

Onderweg raakten we hem wel even kwijt maar dat was omdat hij een mooie foto plek wilde zoeken. Bij het museum was hij er weer.

Wat een prachtige opkomst. Ieder jaar hebben jullie toch weer de behoefte om het seizoen glansrijk af te sluiten. En dat lukt ook dit keer weer. Met zo'n 26 motoren is het een mooi plaatje op het parkeerterrein.

En ook een mooi lint over de Veluwe. Wat mij opvalt is dat wij altijd positief bejegend worden door de andere weggebruikers. Niemand die ons dwars zit, niemand die hinderlijk voordringt. Soms komt er een auto tussen maar die laat zich niet van de wijs brengen. Dat komt natuurlijk ook door ons weggedrag. Gedisciplineerd en tolerant. Genieten van het motorrijden en de omgeving.

Volgens mij zijn wij op deze manier altijd welkom, zelfs op de Lekdijk als

26 motoren op het parkeerterrein

wij daar een keer op een dinsdag rijden. En dan mag er in een tunneltje best wel eens een knal klinken.

We zwaaien naar kleine kinderen, laten paarden niet schrikken en als er een oud dametje wil oversteken dan laten we haar voorgaan. Als we de weg zo delen dan moet het goed gaan.

Ook in ieder restaurant wordt de beste appeltaart geserveerd, is de koffie lekker en bakt men het laatste ei voor de DC-10 Sky Riders. En dat al 20 jaar lang! In 2012 hebben we weer veel gereden. De opkomst was altijd goed. Jullie zijn betrokken en soms moet ik even aandringen maar dan is het seizoen weer gevuld. Zo ook voor volgend seizoen. We zijn er bijna. Ik mis er nog een paar. Waarschijnlijk vullen jullie de laatste drie maanden ook nog voor de Kerst. Heb ik ook een rustige winterstop.

Radio Kootwijk in een schitterende omgeving

Wat gaan we volgend jaar doen met de slotrit? Ideeën genoeg maar wie vult het in? Korte rit met leuke attractie als slot. Dat is dit jaar ook weer gelukt. Want de rit over de goud gekleurde Veluwe naar Deelen was wonderschoon. Zelfs het onbedoelde rondje door Apeldoorn. Ventweg gemist begrijp ik.

Anne voorop op een geleende motor omdat zijn eigen motor verlost dient te worden van een fabriekstikje. Kost Joost nog knap wat problemen. De leenmotor leek wel een politiemotor. Alleen het zwaailicht miste.

inneringen op aan de tijd dat we via de HF contact legden met het hoofdkantoor. Schreeuwen hielp altijd wel. Waarschijnlijk heeft de ruis van de kortegolf ook nog wel wat gehoorbeschadiging veroorzaakt bij een enkeling. Maar dat merk je niet in een ruisende motorhelm. Waar is de tijd gebleven van CALSEL en INS met maar 9 waypoints? Nu kun je in een vliegtuig via de SATCOM Henk Schuur uit zijn bed bellen om te vertellen dat je zijn dochter in de bemanning hebt. En de route staat met een paar toetsaanslagen in de FMS van begin tot einde. Zelfs op de motor.

Om nog meer nostalgie op te roepen eindigde de rit dit keer bij het museum van de vliegbasis Deelen. Daar zijn we zeer gastvrij ontvangen en hebben we omringd door een klein vliegtuig, een oude veldtelefoon en een V1 genoten van een eenvoudige edoch heerlijke lunch. Huis gemaakte Minestrone-soep met broodjes. Het fruit is niet echt besteed aan deze

Museum Deelen - Daan kon het niet laten

motormannen want daar bleef nogal wat van over.

Overigens hebben jullie netjes gegeten, zelfs Leo. Maar dat kwam waarschijnlijk omdat hij een vrouwelijke gast meehad.

Zeewolde was goed vertegenwoordigd want Hans had buurman en buurman meegenomen. Die waren er getuige van dat Hans de wisseltrofee in ontvangst heeft mogen nemen. Deze trofee wordt ieder jaar uitgereikt aan het meest veelbelovend, jonge, aanstormende talent. Criteria waaraan Hans in alle aspecten aan voldoet. Hij heeft zich na zijn oogproblemen geheel terug gevochten in de club. Wij zijn blij dat hij weer volledig mee kan doen. Zijn ogen zijn zo goed dat hij de financiën van de club nog steeds zeer scherp in de gaten weet te houden.

De allerlaatste wanbetaler is tot inkeer gekomen sinds ik mijn betalingsachterstand heb afgelost door verrekening van de koffie in Zeeland.

Overigens wordt de trofee ieder jaar toegekend door een zeer ondoorzichtig proces waarbij een willekeurig lid iemand bij mij nomineert en ik volstrekt ondemocratisch een keuze maak. Meestal wel met de instemming van degene die de trofee ooit heeft ingesteld. En niet nadat ik de trofee weer los heb weten te weken bij de ontvanger van het voorgaande jaar.

Hans - terechte winnaar van de prestigieuze wisseltrofee

Museum directeur Edwin van Brakel heeft veel info over de collectie

Graveren doen we niet meer, dat is ooit mis gegaan bij Leo die zichzelf twee jaar heeft toebedeeld. Daarna hebben we het opgegeven en wordt het slechts bijgehouden in de stukken van de vereniging.

Aan het einde van de lunch mocht Edwin van Brakel, de directeur van het museum ons vertellen over het museum en de collectie. Zo hebben wij geleerd dat er meer V1's op Antwerpen zijn afgevuurd vanuit Nederland dan op Engeland.

En ook dat het wingtippen van de V1 door Engelse Spitfires zeer onwaarschijnlijk is en tot het rijk van sterke verhalen behoort.

Deelen blijkt maar een kort operationele periode gekend te hebben als luchtmachtbasis.

Wel hebben er lange tijd allerlei Canadese voertuigen liggen rotten alvorens verschroot te worden. Tijdens de rondleiding wist Edwin ons zeer te boeien met zijn verhalen over bergingen van allerlei oorlogstuig. Ik ben vooral onder de indruk van de zorgvuldigheid van de geschiedschrijving van alle objecten. Eigenlijk zou je er een hele dag rondkunn

ren. De man had een zeer grote schat aan verhalen.

De klok ging richting vier uur en langzaam gingen de leden weer huiswaarts. Niet zonder emoties werd er afscheid genomen van elkaar en het seizoen 2012. Aan mij de schone taak om af te rekenen en nog even na te praten met de directeur en Anne.

Daarna ging ook ik de ondergaande zon tegemoet. Dat is al vroeg zo eind oktober zonder zomertijd.

achter elk museumstuk gaat geen verhaal schuil, maar een heel boek!

We zien elkaar weer in maart!

verzamenen voor de groepsfoto voor het blad van Motoport